

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

70. An pœnitens, qui lubricam, & debilem habet memoriam, teneatur scribere peccata? Et an quis peccet saltem venialiter adhibendo nimiam diligentiam & curam majorem, quam oportet, in scrutanda ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Et an saltem sit obligatio sub mortali sapius intra annum elicere actum contritionis propter vitandum periculum incidendi in nova peccata mortalia? Ex part. 7. tract. 12. & Misc. 3. Ref. 32. alias 29.

Sup. hoc in §. 1. Ref. præc. rita.

§. 1. **A**ffirmativè videtur respondere Cajetan. in summa, ver. Confessio, §. 5. præsent. Petrus Soto, de Inst. Sacerd. sect. 5. de necessitate Confessionis. Suarez in 3. part. tom. 4. disputat. 35. sect. 3. num. 10. Fagundez in præcep. Eccles. part. 2. lib. 1. cap. 1. num. 16. & Fillucius tom. 1. tract. 7. capite secundo, num. 40. Quia satis experientia demonstrat, eos nunquam vitare nova peccata mortalia, si confessionem per annum integrum differant.

2. Verum Cardinal. de Lugo, de Sacram. Penitent. disput. 15. sect. 4. num. 45. & seq. rectè non adhæret huic sententia, & idè sic asserit. Dico primò quod frequentia Confessionis non sit medium necessarium ad peccatum mortale aliquod determinatum vitandum, sed ad peccatum mortale in communi vitandum, non obstat quo minus esset obligatio confessionis frequentis. Hæc videtur esse contra Patrem Suarez in verbis citatis, ejus dictionem de medio necessario ad vitandum peccatum in particulari, vel peccatum in communi, impugnavi, disputatione præcedenti sect. ult. ubi vidimus, non minus obligari hominem ad impediendum peccatum mortale in communi, quando in certò scit sequi ex tali occasione determinatam, quam ad impediendum peccatum determinatum, nec ulla apparet ratio discriminis probabilis, ut ibi explicatum est.

3. Dico tamen secundò: non obligantur communiter homines Christiani ad Confessionem frequentem sub peccato mortali propter periculum illud incidendo in nova peccata, si diutius differant confessionem. Hæc videtur esse juxta mentem communem Theologorum qui huc usque talem obligationem non agnoverunt, nec penitentibus de illa scrupulum iniecerunt, nec in publicis concionibus proposuerunt populo tale præceptum; quod argumentum negativum cum tanta universalitate videtur habere magnam vim; neque enim est credibile ignoratam fuisse per tot sæcula hanc obligationem, aut agnoscebatur, fuisse neglectam à sanctissimis, & doctissimis viris, qui licet frequentem confessionem hortati fuerint auditores suos; nunquam tamen sub obligatione illam ipsis proposuerunt.

4. Secundò probari potest ex præcepto Ecclesie de confessione annua, quo licet explicitè non auferatur obligatio ex præcepto divino, vel naturali, si quæ est aliunde ad frequentiore confessionem: valdè tamen insinuat, nullam esse talem obligationem. Si enim communiter tenerentur homines ad frequentiore confessionem, superfluum esset præcipere illis confessionem annuam: sicut si Episcopus aliquis legem conderet in suo Episcopatu, ut omnes qui non essent legitime excusati, jejunarent semel saltem in singulis hebdomadis Quadragesimæ: hæc certè lex non solum esset inutilis; sed etiam nociva & scandalosa; quia subditi crederent, se satisfacere suæ obligationi jejunando semel in hebdomada. Similiter ergo nocuisset, lex Ecclesiastica, quia fideles communiter credunt, se satisfacere suæ obligationi per confessionem annuam ab Ecclesia præceptam: multas alias adducit rationes Cardinalis de Lugo.

Quamvis

5. Sed an saltem erit obligatio sub mortali 12-

pius intra annum elicere actum Contritionis propter vitandum periculum illud incidendi in nova peccata mortalia? Cardin. de Lugo ubi supra n. 54. affirmativè respondet, sed asserit non esse necessarium interrogare de hoc penitentem, nec eum admonere in particulari de tali obligatione, & rationes adducit, ad illum & non pigebit.

RESOL. LXX.

An penitens, qui lubricus, & debilem habet memoriam, teneatur scribere peccata?

Et an, qui peccet saltem venialiter adhibendo nimiam diligentiam & curam majorem, quam oportet in scrutanda conscientia ante confessionem? Ex parte secunda, tractat. 17. & Miscell. 3. Resolut. 46.

§. 1. **M**artinus Bonacina vir doctus in tract. de Sacram. disput. 5. q. 5. sect. 2. punct. ult. n. 6. tenet affirmativam sententiam, si possit sua peccata, abque probabili periculo scribere tempore confessionis, aut etiam antea.

2. Sed absolute, & sine ulla limitatione opinionem negativam tenendam esse tenet Suarez tom. 4. in 3. part. disput. 36. sect. 5. num. 6. Valentia tom. 4. disput. 7. quest. 11. punct. 1. circa finem. Henriquez lib. 4. cap. 4. num. 8. Ratio hujus sententia illa est; quia, ut bene notat Vasquez tom. 4. in 3. part. quest. 90. art. 1. dub. ... num. 24. solum adest præceptum præmittendi examen ante confessionem, non verò conservandi memoriam peccatorum. Ergo non tenemur illa scribere. Imò Sotus in 4. dist. 18. q. 2. art. 4. ad ult. putavit hoc penitentibus non esse consulendum. Sed melius Cajetan. ver. confessio, condit. 11. Nugnus tom. 2. in 3. part. q. 9. art. 2. diffin. unica, ver. circa octavam, concl. Coninch, de Sacram. in 3. p. disp. 7. dub. 9. n. 72. & alij asserunt, licet hoc necessarium non sit, suadendum tamen; quia diligentia hac in re laudanda est, modò evitentur scrupuli, & nimia anxietas; Et notent scrupulosi circa hanc materiam, quo in perferenda conscientia, & numero peccatorum ante confessionem, peccabunt venialiter adhibendo nimiam diligentiam, & curam majorem, quam oportet; quia, ut tradit D. Thom. p. 2. q. 64. art. 1. in omni virtute morali peccatur, non solum per defectum, sed etiam per excessum. Ita Marcellus Mengala in 1. p. lib. 5. c. 9. n. 7. ex mente, & doctrina Navarri in cap. fratres, n. 72. de pen. dist. 5.

RESOL. LXXI.

An mutus teneatur confiteri per mutum, & signa?

Et quid de ignorante idioma Confessarij? Et cursum explanatur, quod amensibus à nativitate non est danda Eucharistia, ne quidem in articulo mortis, nisi, quando erant sue mentis compotes, devotionem ostenderent in hujusmodi Sacramento.

Et an Confessarius tempore, quo obligat præceptum confessionis, possit absolvere mutum, qui præbet signa doloris, etiam si nullum possit ex ejus signis intelligere peccatum, & alius non adstet Confessarius, qui melius intelligat, quod à fortiori procedit in articulo mortis? Ex part. 5. tr. 6. Resolut. 3.

§. 1. Respon